

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 3 2010 ÅRG 42

Pris 30:-

Kyrkan invigdes och konsekrerades
Mikaelidagen 1970
av biskop Sigfrid Fjellander
regionalbiskop för Norden 1966-1974

Biskopens spalt

När du läser det här är det bara några veckor kvar till kyrkoårets slut.

Sommaren och en stor del av hösten har vi lämnat bakom oss. Sensommaren har för några av oss innehållit en hel del kyrkliga högtider.

LKK i Danmark har fått en ny regionalbiskop. Den 24 juli konsekkrerades Uffe Børjesen till biskop i Unitareras hus, Köpenhamn. Jag hade förmånen att vara vår presiderande biskops representant och konsekkrator. Assisterande biskopar var Evert Sundien och Peter O Baaij. Från Sverige deltog i koret Krister Fast och Jonas Anundi.

Lördagen 21 augusti mötte ett antal LKK:are sedvanligt upp i Söderköping för att på söndagen åka ut till Capella Ecumenica och fira mässa.

Den 15 september konsekkrerades Jean Pierre till biskop i kapellet i Le Soleil Levant, Belgien. Konsekkrator var presiderande biskopen Maurice Warnon som assisterades av biskoparna Peter O Baaij och Uffe Børjesen. Biskop Jean Pierre är nu regionalbiskop för Demokratiska Republiken Kongo (det land där vår kyrka har flest medlemmar).

Belgien och Nederländerna har fått också fått nya biskopar den 19 september i Skt Gabriels kyrka i Amsterdam. Jean-Marc Warnon och Gert Jan van der Steen konsekkrerades av biskop Maurice assisterad av biskoparna Michel Warnon och Peter O Baaij. Undertecknad och biskop Evert var biskoplig diakon respektive biskoplig subdiakon.

Mikaelihelgen den 2 okt. avhölls traditionsenligt Samfundet LKK:s årsmöte följt av Läkegudstjänst och Sakramental Välsignelse. På söndagen högtidlighölls att det var 40 år sedan Sankt Mikael och alla Änglars kyrka konsekkrerades. Åminnelsen med vandring i kyrkan från altaret till de sju konsekkrationskorsen, inledde mässan.

På sida 4 hittar du ett "bildgalleri" från eventen ovan.

Sten-Bertil

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Verksamhetsberättelse för perioden 1 juli 2009 – 30 juni 2010

Styrelsens sammansättning

Styrelsen under verksamhetsåret har bestått av följande ordinarie medlemmar:

ordförande Nappe Holmström Björnus,
sekreterare Carina Carlström,
kassör Gunnar Kylberg,
vice ordf. Rose Marie Johansson,
vice sekr. Krister Fast och ledamot Eva Jakobson.

Suppleanter:

Evert Sundien, Irene Edén, Marianne Andersson Söderström och Stefan Brauer.

Rose Marie Johansson har även ansvarat för den ekonomiska förvaltningen av Communio.

Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson har alltid säte och stämma i styrelsen.

Protokollförda sammanträden

Styrelsen har under det gångna verksamhetsåret haft 6 protokollförda sammanträden, inklusive det konstituerande sammanträdet.

Ordinarie årsmöte

Årsmöte hölls den 3:e oktober 2009 i Liberalkatolska domkyrkan, Flottbrovägen 5, Stora Essingen, Stockholm. Beslut, ekonomisk samt övrig redovisning återfinns i protokoll och övriga handlingar från årsmötet.

Liberala Katolska Kyrkans register

Kyrkan har vid verksamhetsårets utgång 425 medlemmar varav 145 är kyrkomedlemmar. Därtill har 218 personer anmält att de anser sig vara betjänade av kyrkan.

Liberala Katolska Kyrkans prästerskap

Vid verksamhetsårets utgång fanns inom samfundet 2 biskopar, 7 präster samt 3 diakoner i aktiv tjänst.

Communio

Samfundets tidning, Communio, har utkommit med fyra nummer.

Maria församling i Västerås och S:t Mikael i Stockholm har prenumererat för sina betalande medlemmar. Communio hade vid verksamhetsårets utgång en upplaga av 225 ex.

Internationellt samarbete

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan i Sverige deltar i det internationella samarbetet inom "The Liberal Catholic Church" och dess "General Episcopal Synod" där Samfundets biskopar är medlemmar. Presiderande biskop i GES är Biskop Maurice Warnon.

Sammanfattning

Styrelsen har under det gångna året arbetat med att förverkliga de beslut som fattades vid föregående årsmöte.

Vi ser fram emot att de positiva tendenser som visats sig under året kommer att utvecklas och resultera i en ökad verksamhet i församlingarna och kyrkogrupperna i Kristi tjänst.

Samfundsstyrelse

Vid årsmötet fick styrelsen följande sammansättning:

Ordförande: Nappe Holmström Björnus, Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, 08-717 26 99.

Sekreterare: Ulf G Johansson, Gamla Värmdövägen 2, 10tr, 131 37 Nacka, 070-810 56 69

Kassör: Gunnar Kylberg, Svedjevägen 5, 167 54 Bromma, 08-25 05 79

Ledamot: Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen 11 G, 752 40 Uppsala, 018-55 01 91

Ledamot: Krister Fast, Filipstadsbacken 60, 723 43 Farsta, 08-724 83 28

Ledamot: Eva Jakobson, Solrosogatan 16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70

Suppleant: Marianne Andersson-Söderström, Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping, 011-16 10 81

Suppleant: Iréne Edén, Välljärnsgratan 52, 724 73 Västerås, 021-30 02 31

Suppleant Evert Sundien, Hagagatan 37 1tr, 113 47 Stockholm, 08-33 20 06

Suppleant: Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5, 227 62 Lund, 046-288 48 77

Den kyrkliga klädedräkten

Alla som har besökt en kyrka vet att präster och biskopar har speciella kläder på sig i kyrkan. Ibland ser man även präster på stan som känns igen på grund av deras sätt att klä sig.

Liberala Katolska Kyrkan är särskilt rik på variation när det gäller prästerskapets kläder och den lilla serie med artiklar om kyrkliga kläder som jag hade tänkt skriva här kan naturligtvis inte ta med alla de små detaljer som finns att upptäcka, men jag ska göra ett försök till att ge en så heltäckande bild som möjligt vad gäller klädesplaggens utseende, historia, symbolik och hur och vem som använder dem.

De kläder som används är en del av liturgin, dvs de har en funktion i firandet av gudstjänsterna och är en del av den liturgiska helheten. De förmedlar ett budskap genom sin symbolik, färg och utseende. Kläderna är också till för att förhöja skönheten och förstärka gudstjänstens inneboende budskap.

De har också funktionen att berätta vem bäraren av kläderna är och vilken funktion han eller hon har.

Den klädestradition som vi har i Liberala Katolska Kyrkan går tillbaka till den Romersk-katolska Kyrkan och de dräkter och klädesplagg som utvecklats under kyrkans historia ur de dräkter som användes både av vanliga romare och vid hoven. Dessa kläder har genom historien anpassats till sin användning i kyrkan och förändrats till sin form så att de idag har ett särskilt utseende och enbart används av kyrkan och i vissa sammanhang.

Kassocken

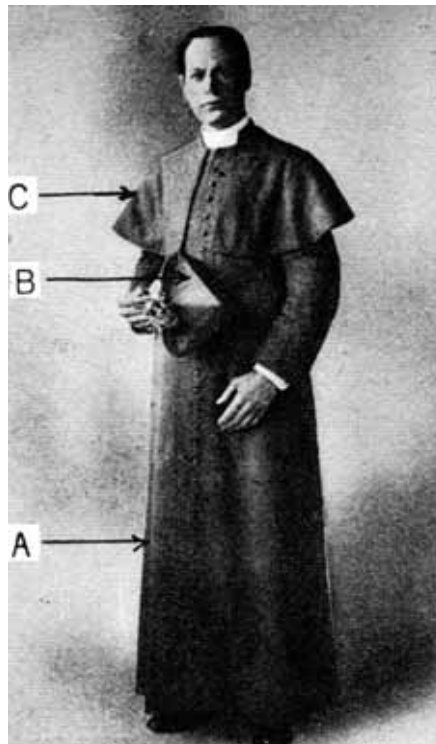
Kyrklig vardagsklädsel

Kassocken, även kallad Soutane, Talar eller Vestis Talaris (talus = fotknöl, häl) är en heltäckande fotsid klädedräkt med ståkrage som är utskuren mitt fram för att visa prästens vita, runda underkrage. Den har öppningen mitt fram och knäpps med en rad tygklädda knappar som sträcker sig från halsen till fällen. Knapparna bör vara 33 stycken (lika många som de år Jesus vandrade på jorden). Kassocken räknas som prästens normala klädedräkt och även om den idag i praktiken har ersatts av mörk kostym med prästskjorta som vardagsplagg utanför kyrkan räknas den som den officiella dräkten för diakoner, präster och biskopar.

På medeltiden kallades plagget kassiacka i Sverige (besläktat med

engelskans Cassock, det är därför jag valt att genomgående använda beteckningen kassock här). Termen kaftan är inte belagd tidigare än 1740 på svenska.

I den tidiga kyrkan skilde sig prästernas kläder (både vardagskläder och liturgiska kläder) mycket lite från den vanlige romarens klädedräkt. Det var först under 500-talet som prästerna började särskilja sig från allmänheten genom den typ av kläder han bar. Prästerna behöll helt enkelt den gamla typen av kläder istället för att ändra sin klädedräkt i takt med modets skiftningar. Det är ur denna dräkt som den moderna kassocken har utvecklats.

A = Kassock, B = Biretta, C = Cape

Kassocken är helt enkelt en vidareutveckling av den gamla romerska fotsida tunikan. Under tidig medeltid blev kyrkan mer angelägen att prästernas kläderdräkt skulle skilja sig från det världsliga modet och varje tendens bland prästerna att anlägga sekulär klädedräkt motarbetades. Många påminnelser behövdes. Den medeltida kassocken var antagligen ännu en form av tunika, alltså utan öppning och knäppning fram. Över denna bar prästerna en sk Cappa Clausa. Knäppningen introducerades troligtvis i slutet av medeltiden.

I den Romersk-katolska kyrkan är den vanliga kassocken för en präst svart. Den svarta färgen som numera är ganska allmän för präster i de flesta kyrkor fastställdes emellertid inte förrän under sen medeltid och slog igenom helt först på 1500-talet. Den svarta färgen anlades under påverkan av det sekulära modet som hämtade mycket av sin inspiration från Spanien.

När Liberala Katolska Kyrkan bildades ansåg man emellertid att svart var alldeles för dystert och valde istället att anlägga en violett eller blålila färg för de kassockar som används av präster, diakoner och personer som är vigda inom ordines minores. Den violetta färgen är tänkt att ge samma budskap som den violetta färgen under faste och förberedelse, förberedelse, rening och tjänande. Intressant är att notera att när Jesuitorden bildades på 1500-talet hade man först tänkt anlägga en askgrå dräkt eftersom man ansåg att svart var en allt för högtidlig och festlig färg, som alla vet blev det emellertid svart som gällde. Vad som associeras med en viss färg är något som skiftar beroende på kultur och historiens gång.

Som regel skall barn och tonåringar som tjänstgör som altartjänare bära en kassock i rött medan äldre altartjänare bär samma blåviolettera kassock som diakoner och präster. Om det finns en kyrkokör kan dessa ha blå kassockar. En biskop bär en kassock i rosenpurpur med eldsröd kantning och knappar. En generalvikarie som inte är biskopsvigd bär en prästs violetta kassock med röd kantning, röda knappar och röda knapphål.

Kassocken är tillverkad i fin ull eller liknande tyg. Siden får inte användas av präster och biskopar bör inte bära kassockar i siden annat än vid kortjänst under sommartid, sammet är olämpligt att använda, även om det bara skulle vara för manchetterna.

Till kassocken hör cinkturet. Ett slags bälte i tyg eller vävt band ca 15 cm brett som går runt livet och faller ner från vänster höft i två band som avslutas med frans. Cinkturet är i samma färg som kassocken och görs ofta av samma tyg. Fransen skall också ha samma färg. Undantaget är emellertid generalvikariers cinktur som liksom deras kassock är kantat med rött och fransen som också skall vara röd.

Forts. sid 5

Köpenhamn: "Mottag den Helige Ande för biskopens ämbete och arbete i Guds kyrka."

Capella: "Kristers, biskop Sten-Bertil och Marianne på kyrktrappan."

Köpenhamn: Biskop Uffe - tronad.

Belgien: Biskop Jean Pierre.

Amsterdam: fr.v. biskoparna Gert Jan van der Steen, Maurice Warnon och Jean-Marc Warnon.

Amsterdam: alla som medverkade i koret.

Samfundets årsmöte: ordf. Nappe Holmström Björnus tv avtackar Carina Carlström för sin tid i samfundsstyrelsen

Mikaelidagen: åminnelse av kyrkans konsekration

Predikan Mikaelidagen

Idag firar vi Mässan till den himmelska härskarans ära, alla änglars ära, och då främst ärkeängeln S:t Mikael.

Namnet på vår församling här i Stockholm är ju S:t Mikael och Alla Änglars församling. Det är inte bara ett namn - det betyder att församlingen och dess kyrkobyggnad är vigd åt S:t Mikael och alla Änglar - och att det existerar en särskild kontakt mellan församlingen och änglarna.

Mikaelidagen vår speciella högtidsdag är idag en jubileumsdag, eftersom det var på Mikaelidagen för 40 år sedan, som den här kyrkan konsekrerades. Inledningen till dagens gudstjänst var en åminnelse av hur kyrkorummet vigdes åt vår Herre.

Änglar talas det om i många kulturer, till och med i den gamla babyloniska skapelseberättelsen. När man idag talar om änglar syftar en del ibland på så kallade putti (*barn* på italienska), små bebisar med vingar. Bibelns änglar (vilket betyder *sändebud* eller *budbärare*) var dock av ett helt annat slag: Anblicken av dem injagade många gånger skräck i människor. Därför var ofta en ängels första replik "Var inte rädda!". Enligt en gammal beskrivning av Mikael var han helt täckt av jättelika saffransfärgade hår, vart och ett med en miljon ansikten, med en miljon munnar

som på en miljon språk med dånande röster lovade Herren, så man kan förstå om folk blev lite rädda.

Ärke- betyder *den högste, störste, främste eller väldigaste* -ängeln. Mikael betyder *Vem är [som] Gud?*

Om ärkeängeln Mikael kan man framförallt läsa i första Henoksboken, en gammaltestamentlig apokryf. Där står till exempel att han medverkade vid världens skapelse, att han är Guds folks ställföreträdare och skyddsängel, författare till Livets bok, att han bekämpar och dömer Satan och fallna änglar, leder själarna på deras vandring till paradiset (som i negrospiruallåten "Michael, row the boat ashore, alleluia"), och han blåser i basun på den yttersta dagen, varvid alla döda står upp ur sina gravar, och det är dessa saker som det sedan refereras till i bland annat Daniels bok och Uppenbarelseboken.

Ärkeängeln Mikael dyrkades redan under förkristen tid, som försvarare av Guds folk, men av de kristna ansågs han till en början främst vara väktare av heliga källor, som den som finns beskriven i Johannesevangeliets 5:e kapitel. Tanken är alltså den, att Mikael åker runt till de här källorna och sätter vattnet i rörelse, och den som kliver ner i vattnet då blir helad. Sådana källor fanns lite här och var i den kristna

världen, främst i öst. I och med att vattnet helade sjuka, kom Mikael att bli de sjukas skyddshelgon, en funktion som med tiden övertogs av ärkeängeln Rafael.

År 590 plågades Rom svårt av pesten. Påven Gregorius den store ledde en procession till Peterskyrkan för att nedkalla gudomligt skydd mot pesten. Påven såg då Mikael på krönet av kejsar Hadrianus mausoleum, senare en påvlig försvarsborg S:t Angelo *Änglaborgen*. Han såg hur Mikael stoppade tillbaka sitt svärd i skidan, och tolkade det som att farsoten var över. Borgens torn försågs sedan med en jättelik staty föreställande S:t Mikael stoppande tillbaka sitt svärd i skidan. En staty som man kan beskåda än idag.

Efter detta blev bilden av Mikael med svärdet allt vanligare. På toppen av höga berg kunde man se Mikael, och de bergen kom sedan att bli kallade Mont Saint Michel och liknande. I den germanska världen hade Mikael ofta ett spjut istället för svärd, kanske var det Odens spjut han tagit över. Mot slutet av medeltiden avbildades han ofta som riddare. Ända in i modern tid ansågs Mikaelsmäss vara "räkenskapens dag", den yttersta dagen, så att räknenskapsåret,

Forts. sid 8

Den Kyrkliga Klädedräkten

Forts från sid 3

Biskopars cinktur är ofta ett brett vävt band av siden i samma rosenpurpur som deras kassock och avslutas med bred frans i samma färg.

Enbart de som är vigda till subdiakon, diakon, präst eller biskop får bära cinktur.

Om kassocken används utanför gudstjänsten kan man förutom cinkturet bära en kort axelcape. Denna är i så fall gjord i samma material som kassocken och bör vara tillverkad så att den hakas av och på runt kragen. Om man vill bära axelcapen måste man bära cinkturet (av detta följer att capen inte får bäras av de som inte är minst subdiakon). Kassocken kan även ha falska

överärmar som slutar strax ovanför armbågen och har en rad med små knappar framtill.

Den kassock som används i liturgiska sammanhang är av praktiska skäl ofta ganska enkel. Över denna skall ju ibland bäras flera lager av andra plagg. Den har aldrig någon axelcape och oftast inte heller falska överärmar. Biskopars korkassock bör vara försedda med breda manschetter i eldsrött siden. Det är vanligt att lösa manchetter istället sätts på biskopens alba och rochetta. Ingen annan än biskopar får ha breda manchetter i avvikande färg eller i annat material än kassocken i övrigt.

Förr i tiden var det vanligt att man såg Romersk-katolska präster gå med sin svarta kassock även utanför kyrkan. Det var deras vardagsklädsel. Numer är det vanligare att man går i kostym med en

enkel prästskjorta. Detta är också det vanligaste för prästerna och diakonerna i LKK, även om det händer att någon tar kassocken på sig när han skall färdas till kyrkan. Ämbetsskjortan följer samma grundregel som kassocken vad gäller färg. Präster och diakoner bär blålila. Biskoparna bär rosa-purpur. Skjortan har en ståndkrage med instucken vit flärp under hakan som gör att ungefär lite mer än ett tum av den vita flärpen syns. Detta har också gett skjortan smeknamnet frimärksskjorta.

I nästa nummer kommer vi att titta närmare på de olika former av vita linneskjortor som bärs direkt över kassocken.

Krister Fast

En kyrkogård på Sardinien

En berättelse av
Ulf G Johansson

Stannar bilen utanför ingången till begravningsplatsen i Gagliari, det är tidigt eftermiddag! Jag söker efter plats att parkera lilla Fian som jag hyrt! Min fru vill absolut inte gå och ranta runt på kyrkogårdar i den här värmen. Hittar en plats att parkera på, under ett valv, skugga!

Jag säger till min fru att det tar säkert inte mer än en halvtimme! Jag är fullt medveten om att jag ljuger, men det är säkert hon också!

Jag fortsätter in på begravningsplatsen och hejar på några av mina Sardiska kollegor som står och skriker i skuggan utanför någon typ av expedition. Alla Italienare skriker, avbryter och talar teckenspråk med hela kroppen!

Väl inne på bortaarenan så smyger sig det där lugnet på en, som så ofta sker när jag vandrar på kyrkogårdar. Vad som så ofta slår mig är att det alltid är ett rikt fågelliv på begravningsplatser. Trivs fåglarna av samma anledning som jag, att det är fridfullt och vackert, skönt grönt eller är de där som budbärare från andra sidan?

Vägen slingrar sig brant uppåt och jag börjar se gatorna med gravarna, en

blandning av Stockholms östermalmhus och hyresrätter i miljonprojektet.

I miljonprojektet är gravarna staplade på höjden och illa skötta. Marmorfriserna har ramlat ner och blottlägger cementväggen som döljer kistan som i sin tur står inne i nischen. Det finns även lediga "lägenheter" som dock har fått ockupanter i form av duvor som sitter sina rum och kluckar som bara duvor kan. De döda har inte sin boning kvar i dessa nischer så speciellt länge, ty efter ett antal år blir de vräkta och kistan tas ut, öppnas och de som är kvar av kroppen läggs efter rengöring i små benhus, där de äntligen får frid.

Jag kan inte tänka mig att jobbet som "likrengörare" är så speciellt eftertraktat. Inte kan det vara många ungar i skolan som ivrigt sträcker upp handen för att förklara för fröken vad de vill bli när de blir stora. Benhusen är om inte i ännu sämre skick än gravnischerna, många meter av väggarna har rasat och gatorna är avstängda på grund av rasrisk. Så skulle man kunna beskriva de m i n d r e b e m e d l a d e s "efterdödenvistelse"!

Skillnaden är markant till dem som hade råd att skaffa sig en "tomba" med klass. Allt från den moderna arkitekturen till stora monumentala anläggningar som får er att kippa efter andan. På stockholmska skulle man ha sagt de gravarna kostat "skjortan plus en T-shirt". Här är det inte frågan om att flytta ben till en annan plats, här är det permanent "boende" som gäller. Här briljeras det med den vackraste arkitekturen till de mest

uttrycksfulla konstverken. Sättet att uttrycka sin sorg och saknad har inga hämningar. Här finns ingen som uttrycker vare sig sekularisering eller det sorglösa helyllepraktiska i att dö när åldern tagit ut sin rätt! Nej, här finns den gamla änkan som med stor sorg ser sin make fara upp till himlen, allt gjort i svart marmor och fem meter hög. Den lilla pojken som varsamt lyfter på lakanet för att ta farväl av sin döde mor, ståendes på en marmorkudde och graven tar säkert upp

en yta motsvarande ett kök i svenska HSB-hus!

Italienska kyrkogårdar har en förmåga att skaka om en! Allt från att vara så fruktansvärt fula och skitiga till att vara så vackra och fridfulla att man klart känner att här passar uttrycket "De döda lyser med sin frånvaro" i all sin tydlighet.

Jag vandrade mot utgången, väl medveten om att det lite över två timmar sedan jag sa att det skulle ta en halvtimme. I bilen satt min hustru och sov med den uppslagna tidningen i sitt knä! Hon vaknade med ett ryck, tittade på klockan och sa: - Ska vi inte åka och ta en espresso nu?

Döden- en del av livet

Jag vill i Communio dela med mig av mitt föredrag jag brukar hålla! Föredraget kallar jag för "Döden- en del av livet" Jag kommer att dela med mig av mina möten på bla Skogskyrkogården i Stockholm, mina möten med döda och levande!

Ulf G Johansson

En händelse handlar om när jag skulle gravsätta en ung kvinna, född 82, död av överdos. Jag hade kollat med begravningsbyrån och fått veta att pappan mår mycket dåligt och hade slagit sönder sin lägenhet när han fick dödsbudet om sin dotter! Pappan levde med en ny kvinna och hade för snart ett år sedan fått en son. Jag kände naturligtvis en spänning inför att begrava detta barn med en pappa full av destruktivitet och ångest. Vad som helst kunde hända!

Jag var emellertid ute vid graven i god tid och gjorde så fint jag kunde, med blommor som växte vilt i närheten. Jag kände att den begravningen var ett kraftprov och jag hoppades att allt skulle gå väl.

När jag stod där och väntade på de anhöriga skulle komma så tänkte jag noga på vad jag skulle läsa om dom ville att jag skulle läsa överhuvudtaget. Pappan kanske var missbrukare också och skulle inte bry sig om någonting. Många tankar snurrade i mitt huvud.

Nåväl, pappan kom med sin nya fru och den lilla babyn. Vad jag kunde se så var pappan mycket spänd och stressad. Vi stod och väntade på pappans syster som ringt och meddelat att hon var försenad. Det blev naturligtvis inte pappan lugnare av. Jag frågade om han ville gå en bit bort så att vi kunde "snacka". Vi pratade en stund och jag sa: - Att du vet väl att du kan prata med din dotter fast hon inte finns fysisk närvarande! Det är inte alls nödvändigt att då får ett svar ifrån henne, bara att få dela med sig av vardagen till henne ger dig en känsla av välbefinnande.

Då tittade pappan på mig och sa att han hade haft kontakt med henne på flera av sina otaliga promenader han gjort efter hennes död, hon hade gått bredvid honom flera gånger och tagit en gemensam promenad. Ibland hade hon bara funnits där som en känsla och fört en dialog. Sista gången han hade haft kontakt med henne sa dottern att hon var ute och gick bortåt på en jättstor äng och hon höll Gud i handen och hon var mycket lycklig. Jag frågade om han kunde komma ihåg hur lång tid efter dotterns död detta inträffat. Jag fick svaret att det var nog ungefär 4-5

veckor efter överdos. Enligt den tibetanska dödsboken ska det ta just 4-5 veckor att "Döden dö" som Pippi Långstrump sa. Det tar den tiden att hitta vägen till andra sidan. Pappan sa då:- Om det är så, är jag glad för hennes skull. Vi genomförde en jättefin urnbegravning och pappan sänkte urnan, fyllde graven med jord och planterade en blomma. Jag läste följande rader som Jerzy Einhorn skrev efter Estoniakatastrofen.

Sorgen är det pris vi får betala för att vi älskar och uppskattar människor.

Sorgen är därför något positivt, hur obegripligt svår sorgen ändå kan vara att uthärda - och måste få vara.

Livet är inte en självklarhet, inte en mänsklig rättighet.

En ofattbart svår stund som denna lär oss att inse att livet inte är en gång för alltid givet.

Det kan också lära oss att bättre slå vakt om livet.

Bättre slå vakt om våra medmänniskor.

Bättre slå vakt om varandra.

Jerzy Einhorn 1994 vid Estoniakatastrofen

Jag fick i uppdrag att ha en urngravsättning där bror och syster var i luven på varandra om moderns begravning och urnan hade varit hos oss över ett år.

Enligt lagen ska urnan gravsättas efter högst 12 månader. Brodern hade då fattat beslutet, att nu skulle mamma ner i jorden. Vi träffades vid familjegraven, brodern, hans fru och en god vän till familjen. Jag såg att brodern var orolig och han påpekade att han var mycket osäker på om han hade fattat rätt beslut.

Jag stöttade honom i hans beslut och sa att självklart ska mamma begravas. Brodern ville sänka urnan och jag skulle läsa en dikt som jag inte läser allt för ofta för kvinnor då den är mer riktad till en man, dikten är skriven av Waldemar Dahlqvist som går så här:

Jag har köpt min biljett och står på perrongen.
Ett underligt tåg.
Det är sista gången jag reser men vet inte vart eller hur.
Jag frågade om det fanns retur då log han i luckan och stack ut sin näsa och sa, det var en enkel resa.
Så ofantligt enkelt.
Så går jag in i min sov kupé.
Tänk något bagage har jag inte med.

Allt verkar så underligt här

- här är konduktören
men han bär inte uniform
med knappar och snören.

Han bär på en lie
- jag vet han är döden.

Han som vet slutet på
människors öden.

Märkvärdigt att jag inte är rädd
jag ligger så stilla i min bädd.

Han ler så vänligt, han klipper biljetten
för sista resan till
himmelska rätten.

Han mumlar faderligt:

"Det blir inte värre.

Sov gott och lugnt, jag
skall väcka min herre."

Medan jag står där vid graven och läser denna dikt flyger en talgoxe ner mot graven och ställer sig och hovrar precis ovanför graven, jag sträcker fram handen mot fågeln och då flyger han fram mot min hand och ställer sig i luften ovanför min hand och jag känner hans lätta slag med vingarna mot min hand. Nu känner jag hur luften fylls av spänning alla håller andan. När jag läst färdigt säger jag till brodern: - Om du fortfarande är tveksam om du handlat rätt så borde detta tecken göra dig lugn att du handlat helt rätt. Fåglar har alltid i alla kulturer och tider ansetts som budbärare från andra sidan.

Brodern svarade mig :- Ja och inte nog med det Waldemar Dahlqvist och mamma var bästa vänner, jag är så tacksam!

Vi kramades allihopa och kände en så stor glädje.

*Forts. i nästa nummer av
Communio*

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-6562665. e-post: skt.mikael@lkk.se.
Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst:
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37,
113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob
070-660 42 69

GÖTEBORG

Kontaktperson: Mikael Hallgren,
Sandbäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA

Maria församling.
Kontaktperson Gudrun Fleetwood,
018-53 01 20, Pg 442 00 00-4.

LUND

S:t Rafaels Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5
227 62 Lund, 046-288 48 77

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Nappe Holmström Björnium,
Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, tel
08-717 26 99, Pg 216 28-3

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop Maurice Warnon

Hemsida:
<http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och
församlingarnas verksamhet kan du
få på Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer per
år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 100 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:
Kristen Fast tel 08-724 83 28
Rose-Marie Johansson tel 018-55 01
91
Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.
E-post: communio@lkk.se

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

Sista manusdag för nr 4-2010 är
den 1 december 2010.

Aktuell LKK-litteratur

- Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor
Psalmbok.....55 kronor
LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi
- Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor
- 99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan50 kronor
- Kristen Gnosis.....160 kronor

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstenvägen
11G, 75240 Uppsala, tel.018-550191

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften 100:- på
postgiro 88 82 44-1.

Läsare bosatta utanför Sverige kan endast erhålla Communio via e-post - gratis.
Pren. på communio@lkk.se

För medlemmar i nedanstående församlingar ingår Communio i medlemsavgiften:
S:Mikaels församling Maria församling i Västerås

Predikan Mikaelidagen

Forts från sid 5

bokföringar med mera, skulle vara
klara tills dess. Inte undra på att vi
kanske lite ovetandes alltid har
samfundets årsmöte dagen före vi firar
S:t Mikael.

Men främst är det bokföringen i
höjden ha sköter och antecknar alla
våra debet- och kreditposter i Livets
bok. Det är han som väger
människornas själar och han avbildas
därför ofta med sina två attribut svärdet
och vågen.

+Sten-Bertil